

«απήλθε λυπούμενος»

Γιατί ο νέος εκείνος έφυγε; Και μάλιστα λυπημένος;

Μια αναδρομή στην όλη περίπτωση θα μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε κάποια μυστικά του νέου εκείνου.

Εφάρμοζε τον Μωσαϊκό Νόμο.

Ο Χριστός προσθέτει και την αγάπη του πλησίον.

Περιμένει λοιπόν ο νέος τον έπαινο του Χριστού ο οποίος όμως, παντογνώστης όπως είναι, σκάβει πιο βαθιά στου νέου την ψυχή. Και τραβά το νήμα που βρίσκει να εμφωλεύει εκεί. Προβάλλει λοιπόν το πρόβλημα του νέου: Η προσκόλλησή του στα υλικά.

Ο νέος, που αρχικά δίνει την εντύπωση μιας ολοσχερούς αφιέρωσης στον Θεό, σκοντάφτει. Καλείται να αποφασίσει. Ναι. Πρέπει να αποξενωθεί. Ν' απομακρυνθεί από ό,τι τον εμποδίζει. Και είναι η ύλη. Τα υλικά αγαθά.

Ο Χριστός δεν παίρνει θέση εναντίον του πλούτου. Αντιτίθεται στην αρρωστημένη προσήλωση σε αυτόν. Θέλει τον άνθρωπο να ξέρει τι ζητά αρχικά. Ταυτόχρονα όμως, ν' αγαπά τα πνευματικά.

Προϋποτίθεται έτσι μια βαθιά αυτογνωσία.

Εκείνο που ιδιαίτερη δημιουργεί εντύπωση στην περίπτωση του νέου εκείνου είναι η κατάληξή του. Προτίμησε τη ζωή της ύλης. Δεν έδειξε καμιά διάθεση για την εγχείρηση που προέκυψε. Αρνήθηκε να κάνει οτιδήποτε διαφορετικό.

Ήταν πλέον σαφές ότι από την τρύπα της βελόνας δεν χωρούσε ο πλούσιος, ο φορτωμένος με την περιουσία.

Τι χρειαζόταν;

Μα, να πετάξει όλα τα περιττά βάρη. Κι ανάλαφρος πλέον να προχωρήσει.

Με εμάς τώρα τι γίνεται;

Κάποιοι θα σπεύσουν να αμνηστεύσουν τους εαυτούς τους γιατί δεν έχουν περιουσίες.

Εδώ υπάρχει πλάνη.

Ο Χριστός δεν διαφώνησε με τον πλούτο μα με την προσήλωση σ' αυτόν.

Η προσήλωση τούτη μπορεί να είναι σε πρόσωπο. Θεσμό. Ή άλλο πράγμα. Αυτό καταδικάζει. Και μάλιστα όταν ο άνθρωπος είναι προσκολλημένος σε αυτό. Εκείνο λοιπόν που πρέπει να προσέξουμε είναι αυτό το «εν». Κάτι που στον καθένα μας είναι κάτι διαφορετικό.

Αγώνας λοιπόν.

Μεταξύ του Χριστού και του νέου υπήρχαν τα υλικά αγαθά. Το οπτικό πεδίο του νέου ήταν διαστρεβλωμένο. Δεν είχε καθαρή όραση. Υπήρχαν εμπόδια οπτικά. Η εικόνα ήταν τελείως αλλοιωμένη. Αντί να βοηθά, να καθαρίζει την όραση, τη δυσκόλευε.

Αποτέλεσμα; Το είδαμε προηγουμένως. Τρέπεται σε φυγή ο νέος. Χάνει τα πάντα.

Το πρόβλημα του σύγχρονου ανθρώπου είναι ο συμβιβασμός. Θέλει τον Χριστό αλλά και την ύλη ταυτόχρονα. Κάτι που δεν γίνεται. Όσο και να πειραματιστούμε, η διάσταση υπάρχει.

Καιρός προβληματισμού λοιπόν.

Στην ερώτηση «τι εκλέγουμε εμείς» τι απαντούμε;

+ ο π. Γ.